

Ово је Селтање
на минули Животи

Милан Пантиски
(Светац Дедо)
Браћа

БЗ
100 листа

записао Милан
Пантиски, мој отац,
Љирик и Ђирик Дедо,
а мојих унука
Круне и Немање
Браћа

Норик ЧУКУНДЕДА

Mlado doba: 1

Rođen 28 aprila 1891, završio 5 razreda osnovne škole i dvije opetovnice, škole je bila na sprat, sačinjena od klesanog kvadratnog granita i pokrivena pločicama škriljevca, sačinjena je prije moge rođenja kao Crkva i to po pričaju za nekoga bopa Tome pomoć je dala carina Rusija.

Država se zvala Austro-Ugarska, čeka Pranje sjedište je bilo u Beču, u njegovim granicama bila je Austrija, Mađarska, Hrvatska i Ugarska zemlja, Italija se zvala i Slavija bez Zadra koji dade Italiji.

Na današnjem mjestu živjelo se u to vreme vrlo kao stalim životom, kućice su bile male pokrivena slamom i šindlom i tek nakon mojih 15 god. moglo se vidjeti gdje krov crven - crn, one kuće veće koje su imale podrum morao je biti pod od dasaka kakve bile, dok one sve sobe bila je pod krovom ilovača.

U sobi je bila još kidana krečom
 i pjeskom se vidanim betujacima,
 a ložila se iz kuće (kuhinje), odjeća
 je nošena većinom što su žene tkale
 iz vune i pamuka najčešće na konopljom
 koja je ugojavana, Točijena, stufana, predena
 i tkana, ručni - rublje je nošeno od pamuka
 i konopje, a pantalon i kaputi od vune,
 cipele su donosile oni koji su išli na
 rad u Prusku (Poljsku) opanke od čuvene
 kože (kopičare) malo je tko mogao nositi jer
 su bili skupi nego sirovi govedu kožu koja
 je strojena i sušena i sa oputom promijene
 opanke, sve je nosilo muško i žensko.

Radilo se na zemlji, krcalo kamenje i
 grubeje, dovozio se i donosio sušeni iz
 šume i sterao pod stoku da bude više
 govoja, muškarci su kimu imali brigu
 za drva i hranili stoku, a žene su
 čitovu kimu danom i noći prele i tkale,
 one su bile pravi robovi dok su muškarci
 kimu počivali. Stoku je svak držao ja

bilo koliko, zemlja je bila skupa tako
 ako je netko kupio parče zemlje, morao
 je prodati dosta stoke, što se tiče
 hrane to je bilo dobro na ulazda i
 jake a na stara i bolesna naopako,
 starci su većinom patili i dosta ih je
 od glada ishlabilo i umrlo jer nisu
 imali ono što bi mogli pojesti i popiti
 a kruh, krušjiv, mleko, svinjsko meso
 i ono što ima kuća, nisu mogli i tako
 se patiti. Moj djed Lino, on je bio vojnik
 i bio je u ratu sa Italijom 1948 godine
 u Trnjski banu želazica, tamo je kasluvio
 nekakvu medalju i dobivao mjesečno oko
 2 1/2 forinta, on i boba Marija imali su
 kave i cukra do smrti. U školu kad sam
 išao, morao sam ići napasti juncje
 tamo gdje je danas želj-stanica i Lozione
 ja onda u školu, bilo nos je doke sa
 sela recistik, foderanik, bosik ma baš
 svakojakih, u parredu bilo je u prvaj
 klupi najviše 3-4 djevojčice.

H

Kad sam odrastao čuvao sam
stoku kad krupnu, kad sitnu ovce
i u Cerovicima, slavio pravom „Ualovan“
lijep život, zdrav, po domu i u kmini
kod koca, sušjeg, masjeci grabica i
me pijma masji, u veće dobro večeraj
svinjskog mesa, stanice sa kufusom
i ovih flavih krumjira pa ouda u
prelo. Bilo u prelu ili kod Čuvara
stoke, uvijek je bilo milije sastati se
sa jednom od ostalih djevojaka, to
je bila toliko morolna disciplina
da nije vjerovati na današnji svijet.

Natjecom i pravnicima išlo se je u
Crkva - naročito kmini, u vrijeme gde je
danas park, tamo je kolo igralo, sa svih
pela dolazila mladež i roditelji, tamo
se momci i djevojke razgledali i katim
ako su oboje na to ozbilili se, ostali
narod svakom prikama i subotom
sajmenim danom, sastajao se pravog,
varao prijateljski i t. d.

5

u najstariju osim škole i Crkve bila je
trgovina kotara i trgovačka mala općina
a od trgovina, bila su dva brata Stevo
i Niko Hristović, Popović i tako, to su
bili upli i za plemo sitni trgovci, negdje
u mojoj 15 god. života, došao je Slovenac
Osterman, otvorio veliku trgovinu i kroz
nekih 10 godina postao bogataš. Saobrazaj
nije bio nikakav, sve što se dovozilo to
je sa konjskim kolima dovozano iz
obnova preko Kalana. U Sv. Roku bila
je Carinarnica i za citav kotar sjedište
liječnika. Ako je netko bolestan i liječnik
bi mu pomogao da ne umre, on tu pomoć
nije mogao dobiti jer je udaljenost, liječnik
skup a ni lijekova takvih nije bilo nego
pomagali su prirodni lijekovima i živje-
li su „Prirodu“. - Bilo je u to vrijeme vode
Hrvata dosta, nije bilo kuruzje, slavjeni
su Dječici i Krasna jela i dolazili u goste
jedni drugima - samo se sjecame kao dečko
da mi je bilo milo kupiti trobojicu što
širu sapsku i staviti je preko prsa i u noć

6

Tako je bilo dok je nisam otisao
u vojsku 1912 ^{7. j.} kad sam imao 21
godinu. Kakov ^{spmn} napred sve ofisao, život
je bio bijedan ali se mladosti i onog
horizonta sejačkog djeteta osnovne
skole vrlo lijep.

Služio sam u Dugeci 79 pjesačkoj pukovⁿⁱ,
niji „želačić“ do 1914 kad je buknuo
prvi svjetski rat, išao sam na Srbiju
bez ikakva razmišljanja kao i svaki
poslušni aparat, samo nisam želio da
je ko ga ubijem, bio sam dosta strahov^{it},
nisu sam negde da izmaknem da ne
budem prvi, a nisam bio sposoban da
se negde predam Srbima jer nisam
ništa o njima čitao ni plūšao. Prelazeci
preko Drine više puta ograblo me je nešto
u desnu nogu ja kad sam došao na
previjalište, tamo je bio liječnik u činu
majora ali načijo Čeh, mogao je posumnjati
da sam se sam ranio, ali ^{nije} to htjelo i poslao
me je u foradim u bolnicu. Posjio sam
u Bočku evanji vude Srbovan.

Tako je bilo do 1. maja 1915. godine
 De odrednjena je došla sam matrag
 u Rijeku, iz Rijeke na Ruski front u
 Marfate, opet bolest krtica i bolnica
 u Erdelyu nakon geruzovom u Otocac,
 iz Otocca ponovno na Rusiju u jesen
 1915, gdje smo putovali u rovovima
 jedan prema drugima a u početku
 maja 1916. Rusi probiju front i kroz
 3 dana karobe 180.000 vojske Austrijske
 i Njemačke. - Karobljen sam kod Kobilevke
 pa smo putovali lagano dnevno 18 dana
 dok smo stigli u Rijeku, gdje je bio lager
 1/2 odakle su po primanju karobljenici
 po Rusiji evropskoj i Azijskoj. Ka vreme
 putovanja gdje smo kauscili na četini
 nas dobili smo okrugao hleb veliki i
 odjela od 5-6 litara prave soje na
 mosti tako, da nismo mogli pojesti
 jer smo gladovali preko rime toliko,
 da su nekogi kopali ostali krumpir
 smrzao u zemlji, jeli i obojeli dok i
 to nije rabovano i čak po noći porano
 u hranjeno. -

Odmah smo putujući vidjeli da
 tu ima hrane i svega obilno, žene
 i djeca nosili su hleb u maramku
 i bacali namu preko ograda jer
 nisu mogli bliže od koraka koji
 su nas proteli. Postupak fratiova i
 svuda bio je najjuduriji, ponosni i
 herojski. Preći dan lagerovanja u
 njegov dođe srpski oficir i na jednu
 od baraka izvise srpsku zastavu da
 ako želi neka ide u dobrovoljce i jer
 su ostalima odmah uin se baraka
 napuni za dan dva izvedoše nas for
 sotina u grad u škole i prakse, pogode,
 hrane dobro i slobodno šetamo uz mali
 nadzor, nakon 10-15 dana provedoše
 nas na prvi transport u Odosu u
 dva postrojenja barake, tu opet hrane
 izobilje vještač masi, hleba bijeloga
 i crnoga, masnu vodu i preporučio
 u manje mjesto Bugari gdje smo vještali
 u četvrti u Dnu kraj Dunova gdje stječe
 u hranju. -

rijeka Dnjestr i tu pročekali dok Rumunije najvisti rat Austriji i Njemačke pod kovan augusta ujesec sa šlefovima po Dunava prevazemo se do Černe Vode, tu se iskrcamo i fjesacili do pred granicu Bugarsku 13 km. pred ~~Varna~~ ^{Varna} i tu se nekoliko dana tukli sa Bugarskom i Turskom vojskom, porlaćeci se kroz Dobruču plodnu i bogatu. u sastavu je bila do Crnog mora Ruska divizija, do rije naše I Dobrov. divizija, a zapadno od nas Rumuniji. Ja sam 16 septembra kojim se predlaktime lijeve ruke i otišao se bolnicu u Rusiju u Taganroh, a naša divizija se u rujecu kovala se bojeći u Rusiju i nije više išla u kosbu.

Bozani gvo da sam bio bolestan više nego sam trebao tako, da je divizija 1917 preko Rusije otišla sa Transilvanije a ja i ostalih dosta, koji su nabušanti bili ostali da tražimo bilo kakva kupa

jer je revolucija uzela maha pa nemci
 kakove vojne jedinice da se priključe
 i tada sam u Lugansku išao u ruskih
 ugljena, spuštani u bunetu okonito u
 okuo duboko preko 300 orasna i tamo
 bušio kamen u okuo vodoravna, ali
 to trajalo samo do konca 1917 pa i taj
 posao prestao i ja se priključim jednom
 bataljonu boljševika, gde smo sretno
 nadiralište Njuca istokuo od Dostova
 neko vreme a zatim se povučemo ~~do~~
Togorok na Novhoru u Ekaterinodar.

Tamo se našlo više nas jugoslovena
 taj ostali smo od Dvorijske i mi tu sa
 boljševicima osnujemo Kouzičku četv, ima
 nas svakojakih, ali jedne noći prodrli
 u grad bjelogardijci iznenada, pa koga
 su našli opjehali i ubili, mene nisu
 našli i još nekoje, e pod opeto traži
 hljeba i ja doznam na Čehoslovački
 bataljon koji je u sastavu bjelogardijaca
 i tu se zaposlim ja i još dvojice Srba

11

nas prečuno Srba. Pri tom batagoun
Ruski kapetan invalid bez ruke osnuje
nekakou „Učebnu Komandu“ i tu uzme
nas trojicu a ostale Čehy, učinili mi tu
teoriju ratnu poprskali „Polovoi leston“
i vidjevši da sam ja bio podoficir
preivede nas dva na fotografirane
a mene na poručnika. U jesen 1918
idemo se tući sa boljševicima pod
Stavropol i posle dva ili 3 dana mi
suo vidjeli da su Ruski oficiri i ta
vojaska demoralisano, riješimo, ostavimo
batagoun Čehy i Rusy, a idemo u Novorusijsk
pristanište na Crnom moru, dobijemo ispravu
od Grčkog konzulata u zamjenu Epjskog
i dođemo sredinom već zime u Odesu.

U Odesi našli suo dosta vojске ostale
iza Divizije i oficira i sa transportom
Dunavom dođemo u Dobruvinu.

Sad možemo nešto reći o toj velikoj klenji
i velikom narodu: Na ono vrijeme koliko je
steza Ruska široka, toliko je i narov bila

i duše toga naroda, sa narodnjicima
 njena kadžara gledali su čovjeka i
 ništa drugo, siti su bili, nisi znali
 što je riječ mesa, ma čega da najtaš
 dali ima, on će reći: „puna bratko
 hrastit vso - kuači ima svega izobilja
 veseli su, ma selu je djevojka svirala
 na gitaru, peletki su kavaliri prema
 ženjkama, a i ova su pitome na muškarce..

Svaki koji je bio u Rusiji kao narodnjik
 ovu će moju izjavu ako je još živ potvrditi
 a danas kako čitaju i kako čuju od
 ljudi, koji samo govore u Rusiji toga
 dobra nema, jer sam čitao da se tamo
 jede i ječmen hleb. I po sam morao da
 napišem jer sam slušao kako je bilo
 za cara Nikolaja stega, terora siromastva
 i što sve ne. Da neka mi čitalac ovoga
 ne kazuje morao sam i to reći, da je
 bilo izobilja hleba, mesa, povrća, žrnova
 svakom je bilo sve pristupačno i moglo
 se je dobiti osim robe koja je rabnjena.

a to je bilo najviše u trgovinama, a
Trgovine su bile u rukama Židova i
kroz te kanale dobivalo se i rakija, vino
i sve ostalo, ova Ruska obilnost, ta
je dovela da je gradovima trgovina
uode hrupnija Židovi, a pitnu Kinexi.

Štad kad sam ja došao kući februara
1919 godine, nisu mislili da sam živ
jer se od 1914 nisam javljao, misao
sam na čemu raditi ali bez volje
iskaloš me na sekretara dobrovođa,
ca u Gvaccacu, oženim se i 1920 bio sam
sam na načelnika oficine dobro, samo
da ne kopam, vidim da tu nema budu
ćnosti ni putuje u toj siromašnoj oficini
radio sam najpoštenije i posteno ova
sto sam morao i to mi ofe. ljica priznao
stini što mi ^{jo} dovolno brizesci ova malo
placa, dok sam išao na praksu nadcestora
u Gospić i u augustu 1923, dobijem mjesto
nadcestora na Medlini, 1925 unwe mi žena
koja je bila iz Gvaccaca i vode je sahranjena

Mlad čovjek, kasnije bio život
 i potrebne kućne stvari učinio već
 koncem 1926 djevojku Hrvatien iz
 Udbine, 1928 preseljen iz Udbine u
 Otrčac sa ženom i žensko dijete, tamo
 sam malo bio za to jer je tako. Roku
 nadzestar pensionisan a ima država
 nagrada, bašta i vrlo zgodno za sam
 napis da me preselje 1930 godine u
 Sv. Roku bio sam do kraja 1938 kad sam
 preseljen u Korceu, rodilo se je još
 dvoje djece, muško je umrlo maleno, a
 dvije djevojke žive, radio sam u
 Korceu mnogo, radila je politika
 dobivala su sela kredite za putove
 u polja u žene i ja sam morao sve
 to dati u posao, nadzirati, obračunati
 predati obračun u Gospić koji isplaćuje
 rad i ujedno moje dućevnice i tu sam
 raxedio nešto novaca tako, da sam
 kuću koja me je u djelu sa braćom dojala
 obnovio i popravio da kad u pensiji

došten da rukom ne smetam rali,
 napri naide nesretui rat, ostoris
 ustaše nješane brakovu na posle i
 ne zbise me, talijani prebacise iz
 Korošice u Gospić mene i familiju ber
 isega od pokušaja i pobe. u Gospiću
 radvise me u plućbi do posle jesen
 1944 god. kad se bočise iz logora
 vracati u Gospić nekoje glavne postoi
 i ja vidjevši da je kraj, izvuceu
 sebe i obe djevojčice iz tih van
 u partizane, žena je pošla na nauku
 otko to dječci primjetili je ustaše
 uhvatili, bila u zatvoru čitovu činu
 i u proluce objesili sa ostalim 30 i više
 na križanju puta Svibjan - Pazarište.
 Oplodena penlja, nigde ništa gol i bos
 ja i drize kćerke, starija navršilo 4 gim.,
 mario i kud ce nego Meitelski tačaj u
 Gospiću i na škol. godinu 1946/47 kao
 učiteljica pod debelo lodo, ulasta u gimnaziju
 ja radim i moram da tražim opek ženu,

druga, pomoci da izvedem djecu na put,
i da ne patim tu neimaštinu i pameću,
Izkušavao sam pariso pristariju djevojku
u Hraščacu lijepe prošlosti, preduje me,
brarbe i još više švelju, koja mi je čim
sam je oženio obukla djevojčice i opet
kamenjem malo ljepši i topli kutak.

Radio sam na podizanju pušlora u Srbu
i opravi ceste u Srpskom Klauen-dakako
najvećim oprezom, ali fored svega,
u Lafcu ledba podnosi opteribu da
sam skupio sagadati rad (i oko je to
sve sagadano pred (adborom) mene &
u gospicu porivas i qujova javni tvilac
je me to ogorčilo i pomisliti ovako se
me može, izgubiti ču i ono što sam
naslužio, ljudi me razumiju mene, a ja
me razumijem njih, radem način i kama
preko liječnika i ketracijem funkciju. To to
su popravitelji nerazumni ljudi, mogao sam
još raditi 15 godina i to stručno i posteno
a ovako dobivam funkciju do danas 25

godinama, a ništa ne radim. Došao sam
 u svoju kuću 1947 u maju sa ženom i
 mladom kćerkom, namještena je bila
 u željeznoj stanici Gračac i na poslu od
 srčanog udara umrla 1959 godine. Ja
 sa ženom lijepo se redni i razumjeva,
 nijem živim do danas i ako su me
 u zadnje vreme napadale razne
 bolesti i to: šuljeve nosim već dugo,
 kardovu bolest lečio sam na Rabu
 od 1965 i posle toga Mirin, previše vode
 i to sam obuzdao kod specijaliste u
 Zagrebu tako da nisam morao vaditi
 prostatu d. j. operaciju.

Bilo je posle oslobođenja vrlo lošeg
 postupanja u prvom što su u Odbore
 došli ljudi vpojivi herojskom u borbi
 i to oni iz poradine, bez životnog iskustva
 ja što nije mogao pèinuti trebao je to
 nekšim rječima dokazati ali on nije dao
 ni prici kseli, a bilo je sve porušeno ono
 što se je moralo pèinuti da smeta naprijetoga

a bilo ^{je} dosta foršeničkih mostova i cesta
što nije trebalo kćiti. u Gračacu kod
povlačenja Nijemci su minirali onu lijepu
školu, a 1947 ludaci prusiše Crkvu kakve
nije bilo i u Gradovima, u to vreme bio
je predsjednik Općine Popović Jovica iz
Duzala, a tajnik Ček Kliza iz Trnave pa
i tu se vidi što su ti ljudi mislili, oni
nisu vidjeli ni čitali nešto o spomenicima
o kulturi nego ruši i uništavaju sve
ono što je bilo tuđe, onoga što je nešto
kvaso ostavi na miru i za leđa jer će
nam smetati u poslu, a svaki od tih
ruководilaca starao se da mu Općina
dade placu koja ga pripada i stepudiju
na školu i kad je to sve dobio nikad se
nije ni obazreo u Gračac. Glavo sam
na početku rekao da su više ustanove
privukle one koji su imali životinjske
iskustva i sposobniji, a ološ ostavili među
narodom i neprovili' reformacije u vlast
onda, ni do današnjega dana nije popravljeno

U godu 1972 u 82 godini moga života rešio sam da u ovaj svetski napiseu kakove su prilike života bile njale od moga famicija kao djeteta do prvoga dana kad ovo pisem. -

Najprije da spomenem svoje predke od kojih potjecem i od kojih se neko, jih sjećam: Luka pradjed živio je 105 godina, pred smrt koju godinu slep je bio i sjećam kad je umro, imao je šest sinova Simu, Nikolu, Jovana, Marka, Liru i Gliju. Ja sam unuk od Lime, još sam u ovom selu dok su se svi potomci od te brće (a mi su imali djece) razišli po svijetu a neki pomrli.

Napominjem i to, da ovo selo Pautelića nema nikakove krove ni podbinske vexe sa ovima Pautelićima u drugom selu.

Broj; V T. 5/45.

Gospić 5. ožujka 1945.

PREDMET ; Dane Lemačić i dr. obješeni;

P R O G L A S

Dana 4. ožujka 1945. oko 19 sati na večer u mjestu Smiljanu odmatičke banke je muške ubila usirovljenog obćinskog blagojnika KALINO ANTU, sina Pave i Kate rođj. Frančić, g. 1896 u Smiljanu i KOVAČEVIĆ MARIČU?, kći Pave i Kate stara 58 g. u Smiljanu.

Budući se nad počiniteljima, kojima se nije moglo ući u trag nisu mogle izvršiti mjere odmazde, ova oblast je dana 5. ožujka 1945., na osnovu točke 4/5-2 Zakona ke odredbe o zaštitnim mjerama zbog napsda i čina sabotaže protiv javnog reda i sigurnosti od 30. listopada 1943. broj CGXXIII - 2728 - V - 1943. izvršila odmazdu nad ubijenima koji su radili protudržavna djela ;

1. Lemačić Dane iz Smiljana rođjen 1914
2. Djaković Nikola iz Slunjs rođjen 1894
3. Ilije Kekić iz Lipe rođjen 1907
4. Bosiljka Pjeveš iz Vrepa rođjena 19107
5. Koviljka Pjeveš iz Gospića rođjena 1928
6. Jelena Lemačić iz Smiljana rođjena 1912
7. Pejnović Sara iz Medke rođjena 1917
8. Pejnović Anka iz Medke rođjena 1920
9. Polovina Milka iz Smiljana rođjena 1917
10. Pantelić Franjka iz Udbine rođjena 1906
11. Jović Ljubica iz Divosela rođ. 1925
12. Obradović Jelena iz Gospića rođjena 1923
13. Obradović Zora iz Gospića rođjena 1928
14. ~~Klenčić Ilija iz Škara~~ ^{Klavic stajan iz Gospića} rođjen 1904
15. Klenčić Ilija iz Škara rođjen 1903
16. Bva Penelj iz Smiljana rođjena 1909
17. Marijenović Djurdjica iz Kniga rođjena 1912
18. Danica Lemačić iz Smiljana rođjena 1916
19. Žegarac Jelena iz Gospića rođjena 1888
20. Korac Smilja iz Divosela rođjena 1910
21. Serdar Jelka iz Kule rođjena 1924
22. Radović Milke iz Kosinja rođjena 1920
23. Lemačić Manja iz Smiljana rođjena 1924.
24. Dočić Anka iz Gospića rođjena 1920
25. Korac Duša iz Udbine rođjena 1917
26. Dopudjer Mileva iz Udbine rođjena 1917
27. Jelača Djuro iz Raduša rođjena 1928
28. Počuča Simo iz Divosela rođjen 1888
29. Počuča Bogdan iz Gospića rođjen 1929
30. Pavlović Stjepan iz Kompelja rođjen 1895

ODMAZDA NAD ISTIM IZVRŠENA JE VJEŠANJEM !

ZA POGLAVNIKA I DOM SPREMNI !

Redarstveni upravitelj;

Stilinović v.r.

Оригинал овог документа
мајој Мнџици КРУЖИ -

На лубаре под бројем 10 је
моја мајка Пантешит Франка-
хрвајкиња. Ђела је као штаоц
у четничком заводу, у
Тосинцу. Мој отац, сестра
и ја учинамо као да побегне-
мо к партизанима. Мајка
је ухваћена при беју из
Тосинца.

Оригинал овог документа
предао сам потписуши Тоси-
ћу Милушковићу који је водио
бидлиотеку у Сабарној Цркви
у Београду.

Напомена: Под бројем 5 је
моја мајка Фрањка, рођена 1928.
Као и ја, Мајка је била 17. год.

Broj: V T. 5/45.

Gospić 5. ožujka 1945.

PREDMET ; Dane Lemajić i dr. obješeni

АНТНТНО

АДАДЕПТ P R O L A S

Dana 4. ožujka 1945. oko 12 sati na večer u mjestu Smiljanu odmatnička banđa je muške
 bila umirovljenog obćinskog klesarja MATIĆ ANTU, sina Pave i Kate rođj. Frančić, g. 1896 u Smiljanu
 i KOVAČEVIĆ MARIČU, kći Pave i Kate st. 58 g. u Smiljanu.

Budući se nad počiniteljima se nije moglo ući u trag nisu mogle izvršiti mjere
 odmazde, ova oblast je dana 5. ožujka 1945. a na osnovu točke 4/5 - 2 Zakona ke odredbe o zaštitnim
 mjerama zbog napada i čina sabotaže protiv javnog reda i sigurnosti od 30. listopada 1943. broj
 CCXXIII - 2728 - V - 1943. izvršila oduz nad uhićenima koji su radili protudržavna djela ;

1. Lemajić Dane iz Smiljana rođjen 14	16. Eva Pezelj iz Smiljana rođjena 1909
2. Džeković Nikola iz Slunja rođje 1894	17. Marijanović Djurdjica iz Knjige rođjena 1912
3. Ilija Kekić iz Lipe rođjen 1907	18. Danica Lemajić iz Smiljana rođjena 1916
4. Bosiljka Pjevač iz Vrećca rođj. 19107	19. Žegarac Jelena iz Gospića rođjena 1888
5. Kobiljka Pjevač iz Gospića rođja 1928	20. Korac Smilja iz Divosela rođjena 1910
6. Jelena Lemajić iz Smiljana rođja 1912	21. Serdar Jelka iz Kule rođjena 1924
7. Pejnović Sara iz Medka rođjena 17	22. Radović Milka iz Kosinja rođjena 1920
8. Pejnović Anka iz Medka rođjen 1920	23. Lemajić Manja iz Smiljana rođjena 1924
9. Polovina Milka iz Smiljana rođna 1917	24. Dobrić Anka iz Gospića rođjena 1920
10. Pantelić Franjka iz Udbine rođna 1906	25. Korac Daša iz Udbine rođjena 1927
11. Jović Ljubica iz Divosela rođja 1925	26. Dopydjer Mileva iz Udbine rođjena 1917
12. Obradović Jelena iz Gospića rođna 1923	27. Jelača Djuro iz Raduša rođjena 1928
13. Obradović Zora iz Gospića rođja 1928	28. Počiča Simo iz Divosela rođjen 1888
14. ~~Korac~~ ^{Kravje} ~~stojan~~ ^{iz Negovica} rođjen 1913	29. Počuša Bogdan iz Gospića rođjen 1929
15. Klendić Ilija iz Škare rođjen 1913	30. Pavlović Stjepan iz Kopolje rođjen 1895

ODMAZDA NAD ISTIM IZVRŠNA JE VJEŠANJEM !

ZA POGLAVNIKA I DOM PREMII !

Redarstveni upravitelj;

Stilinović v.r.